

Rydvangskvarter, har en Porto af 8 Øre, medens der i det øvrige Kjøbenhavn kun er en Porto af 4 Øre. Det er sikkert meget uheldigt, fordi Befolkningen i Kjøbenhavn ikke ved, hvor den 4 Øres Porto naar til, og hvor den 8 Øres Porto begynder. Følgen har været den, at Folk i god Tro nøjes med at sætte et 4 Øres Frimærke paa, og naar Brevene saa komme ud i disse Strandvejskvarterer, bliver der dikteret Modtageren en Strafporto, og det er oplyst for mig, at fra Hellerup Postkontor er der i Løbet af 1 Aar opkrævet en Strafporto paa ikke mindre end 1,000 Kr. Jeg synes, det er meget uheldigt. Det gælder altsaa for den gamle By, det gamle Kjøbenhavn, men der er ogsaa enkelte af de ny indlemmede Distrikter, hvor der vistnok vedblivende skal være 8 Øres Porto. For Valbys, Brøndshøjs, Utterslevs og Vandløses Vedkommende bliver Portoen 4 Øre, men derimod er det meddelt mig, at den for Husums Vedkommende fremdeles skal være 8 Øre. Jeg synes, det er uheldigt, og det er vist ogsaa noget aldeles enestaaende, at man inden for samme Kommune har forskellig Porto for et Brev. Jeg vil derfor tillade mig at henstille til den ærede Minister, om dette Forhold ikke kunde ændres saaledes, at man overalt her i Kjøbenhavn har den samme Porto.

Jeg skal derefter med nogle faa Ord omtale nogle Bevillinger, der ere forlangte til Vedligeholdelse af Slottene. Der er først Kristiansborg Slotsruin. Til den har Regeringen forlangt et Beløb paa ikke mindre end 32,734 Kr. Det glæder mig, at hele Udvalget er enigt om at nægte dette Beløb. Jeg synes ikke, der er nogen Grund til at frede eller søge at bevare denne Ruin. Derimod kunde der være al Grund til at søge den fjernet, saaledes at den ikke kom til at ligge som en Hindring for Trafikken her i Kjøbenhavn. Men kunne vi ikke blive enige om at fjerne den, synes jeg, den skulde have Lov at staa i hele sin forfaldne Skikkelse, i hele sin Elendighed. Jeg betragter nemlig Kristiansborg Slotsruin som et Symbol paa vort Statsliv. Samtidig med at Kristiansborg Slot sank hen i Ruiner, faldt egentlig ogsaa vor Forfatning, og vor Grundlov har ogsaa ligget hen i Ruiner siden den Tid. Og ligesom Kristiansborg Slotsruin er en Skam og en Spot for fremmede, som komme her og se vort Land, saaledes er ogsaa vor Grundlov og vor Forfatning en Skam og en Spot og en Skade for vort Land. Jeg synes derfor, vi skulle vente, indtil vi naa saa vidt, at vi atter faa hæv-

det vor Forfatning og faa Grundloven hjulpet ud af de Ruiner, hvori den ligger. Lad os saa bagefter tænke paa Kristiansborg Slotsruin, men saaledes som Forholdene ere nu, synes jeg, at Kristiansborg Slotsruin staaar som et godt Symbol paa de politiske Tilstande her i vort Land.

Der er til Palæerne paa Amalienborg forlangt store Beløb, 17,545 Kr. til Christian den 8des Palæ og en Snes Tusinde Kroner til Kronprinsens Palæ. Jeg har ikke fundet, at der var nogen Anledning til at gaa med til disse Bevillinger, og jeg synes heller ikke, at den Motivering, der er givet for disse store Beløb, er saa tilstrækkelig stærk, at der er nogen Grund til at gaa med dertil. Heller ikke har jeg kunnet gaa med til en Bevilling paa 5,718 Kr. til Sorgenfri Slots Istandsættelse. Vi have i de senere Aar anvendt omtrent 150,000 Kr. paa at reparere dette Slot, og derfor synes jeg, at det nu vel snart maa være saa godt og fuldkomment, at der ikke skulde ofres mere paa det. Jeg foreslaar derfor at nægte dette Beløb.

Ligeledes foreslaar jeg at nægte et Beløb, som skulde anvendes til Omlæggelse af en Kirkesti ude ved Sorgenfri Slot, og herom kunde jeg have Lyst til at sige et Par Ord. Det er ikke saa meget for denne Kirkestis eller for Beløbets Skyld, at jeg foreslaar det nægtet, thi det er kun 5,755 Kr., men det er fordi dette er et nyt Indgreb i den Ret, Befolkningen har haft ude ved Sorgenfri Slot. Inden Prins Christian fik Slottet, var der fri og uhindret Adgang for Befolkningen i Slotsparken, men efter den Tid blev hele den midterste Trediedel af Slotsparken afspærret, og det er altsaa forbudt Folk at færdes der. Det var et meget stærkt Indgreb i den Ret, Befolkningen havde haft i mange Aar, men Folketinget var svagt og eftergivende, som det for Resten altid er i den Slags Sager; det gav Samtykke til, at der anskaffedes et kostbart Stakit, saaledes at Folk bleve holdte i ærbødig Afstand fra Slottet. Nu søger man i Aar at gaa videre, idet den gamle Kirkesti, der gaar gennem en Del af det Terrain, som er overladt Prins Christian, nu skal flyttes, og Folk vises bort derfra, men vi skulle ikke alene afstaa denne Kirkesti, men ogsaa give Penge til at tilvejebringe en tilstrækkelig Afspærring af den. Det siges, det er nødvendigt, fordi Befolkningen færdes saa nær ved de Bygninger, der høre med til Slottet, men jeg kan ikke tænke mig, at det kan være til Gene for Prinsen og hans Kone, at Folk